

Intro

โต๊ะสองตัวตั้งอยู่ติดกัน ในชั่วโมงที่พระอาทิตย์กำลังจะ
ตกดิน

แสงแดดสีส้มอ่อนสาดเข้ามาในห้องเรียนที่เหลือเพียงเราแค่
สองคนเท่านั้น

เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ เครื่องเล่น MP4 วางคั่นกลาง
สายหูฟังถูกแยกไปคนละทิศ นั่นอาจเป็นเพราะเรานั่งตรงข้าม
และอยู่เอียงกัน

เจ้าของดวงตากกลมโต กรอบหน้าล้อมด้วยเส้นผมอ่อนนุ่ม
สีน้ำตาล ใช้ปลายเท้าสะกิดคนที่ชายาวกว่า คนถูกสะกิดเรียกเลยเงย
หน้าขึ้นมอง

“สี่ กูไม่เข้าใจข้อนี้ น่าจะทำผิด อธิบายใหม่หน่อย”

“อุ่นวาย เมื่อไหร่จะเสร็จ”

“อย่าดู”

ไม่มีเสียงตอบรับ คนที่ถูกเรียกว่าสี่เพียงถอนหายใจออกมา
ยืดยาวเท่านั้น แล้วหมุนสมุดที่มีลายมือไก่เขี่ยเข้าหาตัวเพื่ออ่าน ต้อง
แกะลายมือยุ่งเหยิงอยู่นานกว่าจะอ่านรู้เรื่อง

“สี่...”

“อะไรอีก”

“รักนะ” พุดจบกก็ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ริมฝีปากสีระเรื่อแตะเบา ๆ ที่อวัยวะชนิดเดียวกัน

คนตัวโตกว่าไม่มีทำที่ตกใจหรือแปลกใจอะไรทั้งนั้น แม้จะเคยได้ยินคำนั้นเป็นครั้งแรกจากอีกคนก็ตาม

มือหนาเอื้อมไปหยิบดินสอ ไขว่ส่วนที่ผิดแล้วดันสมุดเล่มนั้น กลับคืนไปให้เจ้าของ

“ง่าย แต่มีงก็ยังมีผิด”

“โง่ขนาดนี้ กูจะสอบติดมหา’ลัยเดียวกับมิ่งมัยเนี่ย”

“ไม่ติด”

“โห ไม่ให้กำลังใจกันเลย”

“แล้วทำไมต้องอยากตามกูไปไหนมาไหนด้วยขนาดนั้น”

“ก็บอกไปแล้ว...รัก” คนพุดยิ้มกว้าง ไม่ได้คาดหวังว่าคนที่นั่งตรงข้ามจะบอกรักคืน “กูรอวันที่มิ่งจะบอกรักกูอยู่นะ”

“ฝันหรือ”

“รัก”

“...”

“รักสี่มาก ๆ”

“เจียบได้แล้วเบย์” ทนฟังไม่ไหว มือที่จับดินสอเคาะลงบนโต๊ะ เป็นจังหวะก็หยุด แล้วเอื้อมมือไปล็อกคอคนตัวเล็กกว่า กลิ่นหอมจากพิโรโมนของไอเมก้าไชยก้อน บอกชัดว่าเบย์อารมณ์ดี

ก้านนิ้วยาวกดแรง ๆ ไปที่รอยฟันบนต้นคอ จับจ้องคนที่ถูกตีตราว่ามีเจ้าของแล้วอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

“มิ่งมันตัวนุ่มววย” น้ำเสียงเหนียวหนาย ทว่าริมฝีปากหยักกลับสัมผัสกลิบปากบางอย่างนุ่มนวล

ไม่ใช่เพียงการแตะปากอย่างที่เบย์ทำ จูบของสี่ลึกล้ำยิ่งกว่านั้น

เพราะเขาทั้งคู่ดึงจับหยอกกลีบปากล่าง ทั้งใช้ปลายลิ้นกวาดต้อน
ความหวาน ฉกชิงทุกอย่างในโพรงปากเบย์มาเป็นของตัวเอง
มีอยังกอดอยู่ที่รอยฟันสลักลึก ในช่วงโมงที่แดดอ่อนจาง กลิ่น
หอมยังลอยอวลอยู่ในอากาศ
จูบนี้ถือว่าแทนคำรัก...รักที่ไม่เคยได้เอ่ยออกไป

Chapter 1

ฝั่งผาย หล่อเหลา ทรงอำนาจ

นั่นคือนิยามที่คนในคฤหาสน์ริมแม่น้ำของ ฮั่น จาง หรือผู้เฒ่าจางใช้อธิบายลักษณะของอัลฟาที่กำลังเดินอย่างมั่นคงไปตามเืองทางเดินที่ทอดยาว

เขาคือ ฮั่น จาง หรือที่เรียกกันว่า 'เฮียสี่' จนติดปาก ทายาทลำดับที่สี่ของตระกูลจาง อันเป็นตระกูลซึ่งทรงอำนาจตระกูลหนึ่งในเอเชียแปซิฟิก

ลูกน้องของผู้เฒ่าจางลอบกินน้ำลายหลังเฮียสี่เดินผ่าน ระไออันตรายรายล้อมอยู่รอบตัวอัลฟาชั้นสูงผู้นั้น ขนาดอัลฟาด้วยกันยังสัมผัสได้ถึงอันตราย เห็นทีที่เหล่าสี่ว่าเฮียสี่แข็งแกร่งที่สุดในตระกูล เพราะการเลี้ยงดูของ ฮั่น จาง คงไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

การปรากฏตัวของเฮียสี่ค่อนข้างจะเป็นที่สนใจของบรรดาลูกน้อง ภาพจำจากเด็กชายเปลี่ยนไปเป็นชายหนุ่มผู้หล่อเหลา นับเป็นครั้งแรกหลังจากหายตัวไปหกปีเต็ม ที่สี่ยอมมาเหยียบเคหสถานแห่งนี้อีกครั้ง

เพราะสี่ไปอยู่ที่เกาหลีน เรียนรู้งานที่นั่นตามคำสั่งของ ฮวน จาง

ผู้เป็นบิดา และถูกเรียกตัวกลับประเทศไทยกะทันหัน เนื่องจากแพทย์ประจำตัวของผู้เฒ่าจางแจ้งถึงอาการเจ็บป่วยที่เกินกำลังการรักษา

ผู้เฒ่าจางเอ่ยปากว่าอยากเจอหลานชายอย่างเสียสี้ หลานรักอันดับที่หนึ่ง

ข่าวลือเรื่องผู้เฒ่าจางล้มป่วยใกล้ตายแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว ช่วงนี้คนในตระกูลจางเลยเข้าออกที่คฤหาสน์ริมน้ำหลังนี้เป็นว่าเล่น ไม่ต้องคาดเดาก็รู้ได้โดยง่ายว่าเหล่าจางคนอื่น ๆ หัวงในทรัพย์สินสมบัติของผู้เฒ่า หัวงให้มีชื่อของตัวเองอยู่ในพินัยกรรมที่จะถูกร่างปลายสัปดาห์นี้

เสียสี้เป็นเพียงคนเดียวที่ไม่เคยโผล่มาเอาอกเอาใจผู้เฒ่าเลย มิน่าซ้ำยังเป็นเพียงคนเดียวที่ผู้เฒ่าต้องเอ่ยปากเรียกตัวให้กลับมา

ไอ้เด็กเขินชา! ต้องรอให้ตายจริง ๆ ก่อนหรือยังไงถึงจะโผล่หัวมาให้เห็นได้

“ปู่อยู่ที่ไหน” เสียงทุ้มเรียบเรี่ยดังขึ้น ลูกน้องที่ยืนต้อนรับหลุดออกจากวงค์ชั่วขณะ แน่ใจว่าหลังคำถามมีเสียงถอนหายใจเหนือยหน้ายดังตามมา สี่ จาง สอดมือล้วงเข้าไปในกระเป๋า ดวงตาคมกริบดูต้นปรายมอง รอคำตอบพร้อมความคุกรุ่นที่เกิดขึ้น “เอาแต่เหม่อกันอยู่ได้ ห้องพักปู่อยู่ทางไหน”

อัลฟ่าแข็งแกร่งเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง เหล่าลูกน้องพากันขนลุก รีบค้อมศีรษะก่อนตอบ

“ห้องใหญ่ที่ปีกด้านซ้ายครับเสีย”

เมื่อได้คำตอบที่อนขาวาก็เดินต่อไปด้านหน้า แน่แน่นอนว่าเสียสี้จำฝังของคฤหาสน์หลังนี้ได้เป็นอย่างดี จะไม่มีอันตรายเกิดขึ้นที่นี่ คฤหาสน์ริมน้ำมีการป้องกันรัดกุมและเข้มงวดยิ่งกว่าที่ใด ฉะนั้นเสียสี้จึงเดินเข้ามาภายในเพียงคนเดียวเท่านั้น

เขาสั่งให้ลูกน้องรออยู่ข้างนอก ปล่อยให้พักผ่อนคลายความเมื่อยล้าจากการเดินทาง ต้องเปลี่ยอยู่แล้วละ เพราะเพิ่งจบงานสำคัญ

ที่เกาหลุนก็ตรงดิ่งมาที่นี้กันทันที

ใช้เวลาไม่นานนางสูงก็เดินมาถึงห้องใหญ่ทางปีกซ้ายมือ เขาเห็นคนสนิทของปู่อย่างคุณสิทลยืนอยู่หน้าห้อง ทันทีที่เห็นเขาปรากฏตัว สิทลก็ค้อมศีรษะให้อย่างนอบน้อม

แม้สี่จะเด็กกว่ามากก็ตาม ทว่าสิทลกลับให้เกียรติด้วยการเรียกเฮีย

“คุณท่านรออยู่ครับเฮีย”

เด็กหนุ่มในสายตาแค่มองหน้ารับ มือที่สอดล้วงอยู่ในกระเป๋า ยังไม่ทันได้ดึงออกมา ประตูห้องบานหนาหนักก็เปิดกว้างให้เดินเข้าไป

ภายในห้องกว้างมีกลิ่นสะอาดจางพวยพามาเข้า เตี้ยงไม้สลักลวดลายวิจิตรพวงเสาน้ำเกลืออยู่ด้านข้าง ดวงตาคมกริบของสี่มองผู้เฒ่าจางที่ลุกขึ้นมา นั่ง เมื่อสามปีก่อนตอนที่ปู่ไปหาเขาที่เกาหลุน ดูเหมือนปู่ยังไม่แก่เท่านี้เลย

“ผมมาแล้ว ขอโทษครับ เพิ่งจบงานที่เกาหลุน” เสียงเข้มดุนยังคงทรงอำนาจแม้กำลังพูดอยู่กับผู้เฒ่าจางก็ตาม

ผู้เฒ่าไม่ได้ถือสา ชินซาเสียแล้วกับท่าทางเย็นชาเช่นนี้ ผู้เฒ่ามองหลานรักด้วยสายตาใจดี แล้วเบี่ยงมองไปยังทางที่พระอาทิตย์สีส้มดวงโตกำลังถูกผืนน้ำกลืนกิน

เฮียสี่ขยับเดินเข้าไปใกล้เตี้ยงผู้ปวย นั่งลงหมิ่นเหม่

“ปู่เป็นหนักแล้วหรือ”

“หมอบอกว่าปู่จะอยู่ได้ไม่ถึงปี แด็ก... แด็ก เรียกแกกลับมาอยากคุยเรื่องมรดก”

“ถ้าเหนือปู่ก่อนก่อนเถอะ เรื่องนั้นไว้ค่อยคุยกันทีหลัง”

“ได้ยังไง แด็ก... แด็ก... เล่า ในบรรดาลูกหลานของปู่ทั้งหมด ปู่ห่วงและรักแกมากที่สุดนะสี่ ก็แค่เรียกมาบอกว่าจะยกสมบัติทั้งหมดให้แก่คนเดียว”

“ไม่มีของเฮียมาให้ล่ะ”

“ไม่ได้คาดหวังอยู่แล้ว” ผู้เฒ่าจางต่อว่าแต่ดวงตาแวววาวอย่างเป็นสุข ใบหน้าที่ผ่านพันวัยหนุ่มมานานแล้วมีรอยยิ้ม หันหน้าจากการชมวิวดินน้ำและพระอาทิตย์ตกมามองหลานชาย “ปู่รักแกเพราะแกไม่เหมือนคนอื่น แกไม่ประจบเอาใจ คิดยังไงก็ทำอย่างนั้น ถึงบางที่จะดูเย็นชา กวนตีนปู่ไปบ้างก็เถอะ”

“สรุปจะเรียกมารับมรดกหรือจะเรียกมาด่า”

“ก็ด่าด้วยยกมรดกให้ด้วยงั้ไ้ไ้ไ้”

“หมอบอกให้ปู่พักมาก ๆ ไม่ใช่หรือไง ทานข้าวเย็นเสร็จแล้วก็นอนเถอะ พุดเยอะอายุจะยิ่งสั้น” สีเหลืองเห็นถาดอาหารที่หมดไปแล้ว ดูเหมือนว่าผู้เฒ่าจางเพิ่งรับประทานอาหารเย็นก่อนที่เขาจะมาถึง

เขาบอกให้ปุ่นนอนด้วยคำห้วน ๆ ฟังแล้วช่างใจร้าย แต่เชื่อเถอะว่าในบรรดาลูกหลานของผู้เฒ่าจาง ไม่มีใครห่วงผู้เฒ่ามากเท่ากับหลานชายคนนี้แล้ว

“ปู่มีเรื่องจะถามแกก่อนเขียนพินัยกรรม”

“ครับ?”

“หลานสะใภ้ของปู่จะเป็นใคร”

“คุณหนู... จากตระกูลลี”

“เว้นวรรคไว้คือจำชื่อไม่ได้สินะ” ผู้เฒ่าจางแค้นหัวเราะอย่างรู้ทัน เสียงเหนื่อยหอบกลายเป็นว่าเรจขึ้นมาอีกระดับจนผิวดึงเกิดลีทลคนสนิทกระแอมไอ ผู้เฒ่าจางเมื่อรู้ตัวก็แก้งทำท่าเหนื่อยหอบคล้ายคนหายใจไม่ทัน

เฮียสี่หรีตาเล็กลงเกินครึ่งอย่างจับผิด ก่อนที่ผู้เฒ่าจางจะรีบพูดขึ้น

“แกจำชื่อที่เจ้าสาวของแกไม่ได้ได้ยังไง”

“พ่อเป็นคนจัดการให้”

“ไม่ได้รักสินะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่”

“สมบัติของปู่ที่จะยกให้แก่ตั้งเท่าไร เรื่องใหญ่แน่ ๆ ถ้าจะต้องแบ่งให้เมียแก่ที่ปู่ไม่รู้ว่าเป็นใคร”

“งั้นปู่ก็เก็บสมบัติไว้ ไม่ก็บริจาคให้สาธารณณะ”

“ไม่ละ ถ้าแก่ไม่รับปู่จะยกให้บรรดาพี่ชายแก่ มันมาเอาใจปู่กันทุกวัน ปากหวานกว่าแก่ไม่รู้ตั้งกี่เท่า” ผู้เฒ่าจางแค้นเสียงหัวเราะท้ายประโยค หน้าตาซึ่งขังคล้ายตั้งใจจะทำอย่างที่เป็นจริง ๆ ทว่าหลานรักอย่างสี่ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง แค่นิ่งงันเท่านั้น เป็นผู้เฒ่านั่นแหละที่ร่อนรน กลัวไม่ได้มอบสมบัติให้หลานชายสุดที่รัก

“สี่ ปู่เฒ่าเอ็นดูแก่มากรู้มั๊ย พอรู้ว่าพ่อแก่ไม่ค่อยสนใจ มีอะไรไม่ค่อยยกให้ ถึงได้ขอแกมาอยู่ที่นี่ด้วย คิดไว้ตั้งแต่แกยังเด็กแล้วว่าสมบัติทั้งหมดที่มีจะยกให้แก่เท่านั้น แต่พ่อคิดถึงเรื่องเมียแก่ในอนาคตแล้วมันตะขิดตะขวงใจ คนที่พ่อแกหามาให้ ก็คนของฝั่งพ่อแก่ ใ้ลูกสาวเลขนั้นมันรู้อยู่แล้วว่าปู่จะยกสมบัติให้สี่คนเดียว เตรียมหาคนมาแบ่งเสีย”

“ปู่จะพูดอะไรก็พูดมาเถอะ ไม่ต้องอ้อมค้อม”

“แหม ใ้หลานคนนั้นมันรู้ใจ คือจี่ ปู่เฒ่า...ปู่ชอบเจ้าเด็กโอเมก้าคนนั้น ถ้าเป็นไปได้ให้มันมาช่วยใช้สมบัติปู่”

“...” จากที่นั่งปลายเตียงคุยกับปู่ด้วยท่าทางสบาย ๆ ก็แข็งขึ้นขึ้นมา เฮียสี่จ้องผู้เฒ่าจางตาเขม็ง บอกชัดว่าไม่พอใจที่ปู่พูดถึง... **เจ้าเด็กโอเมก้าคนนั้น**

“ทำไมถึงเลิกกันซะละ ตอนนั้นก็เห็นรักกันดี แกชอบพามาที่นี้บ่อย ๆ ไม่ใช่หรือไง”

“ไม่ได้คบ กับเบย์ไม่เคยคบกัน ไม่ได้ตั้งใจพามาด้วย มันตามมาของมันเอง”

เสียงแข็งจนคนเป็นปู่ยังตกใจ ผู้เฒ่าจางลอบยิ้มเมื่อเห็นอะไรบางอย่างในตัวหลานชาย

ดูเอาเถิด พ่อถามชื่อว่าที่ภรรยาในอนาคตดันจำไม่ได้ ครั้นพูด

ไปแค่ว่าไอเมก้าคนนั้น ดันเอ๋ยชื่อออกมาเอง

มีอาการเหมือนหมาบ้าเจ็บอยู่ในน้ำเสียง และแววตาที่หม่น
วูปลงแม้จะแค่แวบเดียวก็ตาม

“น่าเสียดาย น่าเสียดาย...ถ้าแกร็กชอบกับเจ้าเบย์ แต่งงานกัน
ปู่จะนอนตายตาหลับ ไม่เสียดายมรดกที่ยกให้เลย”

“มันก็เห็นแก่เงินไม่ต่างจากคนอื่นหรอก”

“ใครก็เห็นแก่เงินกันทั้งนั้น ว่าที่เมียแก็ก็เหมือนกันแหละ แล้ว
ปู่จะบอกอะไรให้ล่ะ เมียแก็ขอเบย์อิง สวয়ส์เจ้าเบย์ก็ได้ ฆานาดปู่แก็
แล้วหลงๆ ลืมๆ ก็ยังจำหน้าเด็กนั้นได้ไม่ลืม สวয়ส์ น่ารัก หมาแก็วนี่
ตามหวังไม่หยุด...ปู่หมายถึงไอ้ไบบี้ล่ะ ไม่ได้ว่าแก็”

“ผมไม่อยากจะให้ปู่พูดถึงเบย์อีก”

“คำขอของคนแก่ใกล้ตาย พาเบย์มาหาปู่ที่ แค็ก...แค็ก” ผู้เฒ่า
จางไอแก็ออกมาอีกกระลอกหนึ่ง ไม่สนที่สี่บอกว่าจะไม่อยากจะให้พูดถึง
เบย์

สี่เอาแต่ขมวดคิ้วเข้าหากัน สิทลคนสนิทส่งน้ำให้ผู้เฒ่าจางจิบ
แก็ระคายคอ พยุงให้นอนราบกับเตียง เข้าบทโศกแล้วสินะ

“ปู่...” สี่เรียกปู่ มองท่าทางเลือนลอยของผู้เฒ่าจางที่เอาแต่มอง
เพดาน จู้ๆ ก็เหมือนป่วยมาก ทั้งๆ ที่เมื่อกี้ปู่ยังหัวเราะอยู่เลย

“นะ ปู่อยากเจอเจ้าเบย์มันอีกสักครั้ง พามันมาเล่นไฟกับปู่
ไม่ได้หรือไง ไม่มีใครทำให้ปู่สนุกได้เท่ามันอีกแล้ว” พุดจบก็หลับตา
ปล่อยน้ำตาไหล คล้ายหวนระลึกถึงความทรงจำที่มีความสุข “ไอ้พวก
หลานทรยศ สุดท้ายก็ไม่มีใครตามใจฉันสักคน สิทลเตรียมร่าง
พินัยกรรมยกสมบัติให้ไบบี้”

“ปู่...”

“เรียกปู่ทำไมไอ้สี่ ไอ้หลานใจดำ ไม่เคยเห็นใจคนแก่”

“นอนพัก เดี่ยวผมไปพามันมาหาคืนนี้เลย” เฮียสี่บอกอย่าง
จวนใจ

“แกร็บปากปุ่แล้วนะ”

“ก็ปู้ใกล้ตายแล้วไม่ใช่หรอ คำขอจากคนใกล้ตาย คงไม่ทำให้ออกตัญญูเกินคน” พุดจบอัลฟาร่างสูงก็ลุกขึ้นจากปลายเตียงแล้วเดินออกไป ปล่อยให้คนแก่ใกล้ตายหน้าเขียวหน้าคล้ำ

คนสนิทอย่างลิตลตรงไปล็อกประตูห้อง คิดว่าสี่เดินไปได้ไกลแล้ว ผู้เฒ่าจางก็ลุกขึ้นมานั่ง ชี้นิ้วไปทางประตู

“ไอ้ทลดูมันพุด ปากอย่างนี้ใจถึงได้โดนทิ้งเหมือนหมา” ผู้เฒ่าจางไม่ได้เจ็บป่วยหรือใกล้ตายอย่างที่กุเรื่อง เพียงแต่ว่าช่วงนี้ข่าวลือเรื่องการแต่งงานการเมืองของหลานรักลอยมาเข้าหูมากเป็นพิเศษ ว่าที่ภรรยาของ สี่ จาง ประวัติไม่ดีเท่าไร

ผู้เฒ่าจางเลยวางแผนเรียกตัวสี่กลับมาจากเกาลูนเพราะอยากแน่ใจอะไรบางอย่าง และเป็นจริงตามคาด...ว่ากับหนูเป่ยอิงเป็นการแต่งงานที่ถูกบีบบังคับ และอีกเรื่องที่สำคัญมากคือหลานเขามันยังตัดไม่ขาด ผู้เฒ่าจางหมายถึงโอบเม้าคนนั้นกับหลานชายนั่นแหละ

มีหลนให้อุ้มสักทีสิวะ ยังหนุ่มแน่นเสียเปล่า ชักช้าอยู่ได้

“เฮียสี่ก็พุดจางอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร คุณท่านเองก็ไม่เคยถือสาจริงจัง”

“ช่างเถอะ แต่เห็นไข่ม้อยว่าสี่มันยังรักเจ้าเบย์อยู่”

“ครับ”

“ความรักมันทำให้คนโง่ดินะ มันคงไม่ทันคิดว่าถ้าฉันอยากเจอเจ้าเบย์จริง ๆ นะ ไม่เดือดร้อนไปถึงมันหรอก”

“เฮียสี่อาจจะไม่ได้โง่ก็ได้นะครับคุณท่าน ก็แค่...”

“แค่อะไร”

“แค่อยากเจอเองแต่ยังไม่มีข้ออ้างที่ดีพอ...พอคุณท่านบอกให้ไปตาม ถึงได้เล่นตัวนิดหน่อยแต่ก็ยอมไป ปกติใครพุดอะไรเฮียยอมฟังที่ไหน ไม่ทำซะอย่างใครก็เอาไม่อยู่”

“มันดื้อเหมือนฉันตอนหนุ่ม ๆ”

“ครับ” สิทธิไม่แน่ใจว่าตอนหนุ่มผู้เฒ่าจางเป็นอย่างไร แต่ก็เอออออกไปแล้วมองผู้เฒ่ายกกาน้ำชาขึ้นเทลงในถ้วยใบน้อย ปีนี้ผู้เฒ่าจางอายุแปดสิบเจ็ดปีแล้ว ทว่าร่างกายยังคงแข็งแรงไม่มีโรคประจำตัวเคล็ดลับของผู้เฒ่าคือการจิบชา

“มาจิบชากับฉันมาตลอดแล้วเดี๋ยวจะฉลองมือใหญ่หลังได้เจ้าเบย์เป็นสะใภ้ แบ่งสมบัติให้คนที่ถูกใจสบายใจที่สุดแล้ว”

“แล้วเฮียฮวน...กับตระกูลลี”

“ไ้อฮวนกับตระกูลลีมันจะไปใหญ่กว่าฉันได้อย่างไร เรื่องเจ้าสี่กับเบย์นะ ขอแค่มันยังรักกัน ฉันจะคอยหนุนหลังให้เอง แต่งงานมันก็ต้องรักกันดี ยุคสมัยนี้จะมาคลุมถุงชนโบราณตายซัก”

“...”

“อีกอย่าง...ฉันไม่ตายง่าย ๆ หรือ จะอยู่สักร้อยปี รออุ้มหลานคนที่สิบสอง...ลูกของสี่กับเบย์ก่อน”

สิทธิรับน้ำชาที่ซึ่งอย่างเข้มข้นจากมือผู้เฒ่าจาง ดูเหมือนว่าคุณท่านของเขาจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษหลังได้เจอหลานชาย แต่มีหลานสิบสองคนก็ออกจะเกินไปสักหน่อย

“ฉันแค่เปรียบเปรยนะทล เรื่องหลานคนที่สิบสอง”

“อา...คุณท่านรู้ทันความคิดผมอีกแล้ว”

ผู้เฒ่าจางหันมองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงตาที่ยังคงความแข็งแกร่งอย่างจางไม่บ่งบอกอารมณ์ เพียงมองพระอาทิตย์กลมโตค่อย ๆ ลาลับไป

“อยากรู้จริง ๆ ว่ามันสองคนเล็กกันทำไม”

“ครับ ผมก็อยากรู้เหมือนกัน รักกันตั้งขนาดนั้น และเฮียสี่ยังทำพันธะไปแล้วด้วย”

ผู้เฒ่าจางหันกลับมาเทศา

“ฉันหวังแค่ว่าเรื่องนี้คงจะไม่เกี่ยวข้องกับ ฮวน จาง หรือคนนะ”

“ตามหาคนที่ชื้อบุญญปัญญา ข้อมูลทั้งหมดถูกขอยายในห้านาที เติร์ยมรดไว้ด้วย” เฮียสี่พับแขนเสื้อเช็ดเนื้อดีไปพลางสั่งการลูกน้อง คนสนิทไปพลาง ครั้นเห็นว่าลูกน้องทำตามที่ตั้งในทันที ร่างสูงของ อัลฟ่าก็เดินไปพียงกับซูเปอร์คาร์คันหรู หยิบบุหรี่ปูมาจูดสูบ

แสงสุดท้ายของวันหมดไปแล้ว นาฬิกาข้อมือที่เหลือบมองเวลา ครั้งแรกเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านั้น บอกว่าเวลาห้านาทีกำลังจะหมดลง

เฮียสี่เริ่มนับถอยหลัง ดูคล้ายอัลฟ่าใจร้ายจะทำตัวไม่ต่างจากระเบิดเวลา ดีที่ว่าลูกน้องที่สนิทสนมกันเป็นอย่างดีคืออย่างข้างยี่น เอกสารปีกหนึ่งมาตรงหน้าก่อนหมดเวลา คนที่เตรียมระเบิดอารมณ์เลยโยนบุหรี่ปูที่เหลือเพียงก้นมวนทิ้งลงพื้น ใช้เท้าในรองเท้าหนังขยี้จนไฟมอดดับ

“ได้แล้วเฮีย ข้อมูลของคนชื้อบุญญปัญญา”

“อยู่ที่ไหน”

“หัวหิน”

“ไปพาตัวมันมา ปู๊กุกอยากเจอมัน”

“แล้วนั่นเฮียจะไปไหน” ข้างถามขึ้นเพราะเห็นเฮียสี่เปิดประตูรถ เขาทำงานกับเฮียมาป็นี่เข้าปีที่ห้าสนิทสนมกันพอสมควร เป็นทั้งลูกน้องและรุ่นน้อง ปกติตัวติดกันตลอดเลยค่อนข้างแปลกใจที่ถูกลังให้ไปพาคนมา ส่วนเฮียดูเหมือนกำลังจะขับรถไปที่อื่น

สั้นคำถาม เฮียสี่ขมวดคิ้วแล้วจ้องหน้า ดูต้นจนข้างชนลูก

“ผมถามอะไรผิด”

“กูจะไปหัวหิน”

“หา...”

“มึงไปรดคันนั้น ให้ไว้อีซ้าง อย่าให้กูรำคาญ”

พูดจบอัลฟ่าตัวโตก็ยึดตัวเข้าไปอยู่ในรถ พริบตาเดียวก็ทะยานออกไป ทั้งข้างไว้กับลูกน้องอีกหลายคน

“เฮียไปไหนอะพี่ซ้าง”

“ไปหัวหิน”

“แล้วเฮียสั่งงานอะไรไว้”

“ให้ไปพาคนมาจากหัวหิน ชื่อบุญบุญปัญญา”

“จับตาย?”

“เป็น เฮียบอกว่าผู้เฒ่าจางอยากเจอ”

“มาเพียเหรอ หรือผู้มีอิทธิพล”

“เอ่อ...โอเมก้าตงงาน” ช้างยื่นเอกสารไปให้ถนนนท์ ลูกน้องที่ไว้ใจได้อีกคนของเฮียสี่ อีกฝ่ายรับเอกสารไปดู หรือตาลอย่างจุนงงพอ ๆ กับช้างที่ยัดตัวเข้าไปในรถตู้หุหุหุของ สี่ จาง

ถนนนท์พูดสิ่งที่ช้างคิดอยู่ออกมา

“ก็แค่อิเมก้าธรรมดา ให้คนอื่นไปพามากี่ได้นี้หว่า เฮียไม่เห็นต้องไปเองเลย”

“เฮียอาจจะอยากเที่ยว”

“...เหรอ”

“รีบไปเหอะ พ่อมึงยังตีนผีอยู่ ป่านนี้เฮียแม่งถึงหัวหินแล้วมั้ง” ช้างเร่งคนอื่น ๆ ก่อนเอนหลังพิงกับเบาะนุ่มบนรถ จากนั้นเขาไม่ได้คิดอะไรอีก เฮียสั่งให้ทำงานก็ตั้งใจทำงาน ทว่าเสียงถนนนท์ดังขึ้นหลังเปิดประวัติของคนชื่อบุญบุญปัญญาอ่านจนครบถ้วน

“พี่ช้าง...”

“อะไร”

“เขาเป็นเพื่อนเฮียแน่เลย”

“หา?”

“ก็โอเมก้าที่ชื่อเบย์ไง”

“มึงรู้ได้ยังไง”

“เดาจากในประวัติ อายุเท่าเฮีย เคยเรียนโรงเรียนเดียวกับเฮีย เอ...ปีที่ลาออกเป็นปีเดียวกับที่เฮียไปเกาหลี”

ช้างยันตัวขึ้นมานั่ง ตาที่เพิ่งปิดลงพักสลายตาเปิดขึ้น เอกสารที่

อ่านเพียงผ่าน ๆ เพราะกลัวจะไม่ทันเวลาห้าหน้าที่ที่เฮียสี่กำหนดไว้ถูก
นำกลับมาอ่านอย่างถึถ้วนอีกครั้ง

อันที่จริงทั้งเขาและณนท์ถูกส่งไปเกาหลีหลังเฮียไปอยู่ที่นั่น
ได้หนึ่งปีแล้ว ช่วงที่ไปใหม่ ๆ มีข่าวลือเกี่ยวกับเจ้านายหนานหู...

“มึงว่าจะใช้คนนั่นที่เขาลือกันมัย”

“คนไหน”

“คนที่ลือกันว่ามาตามตือจนเฮียรำคาญเลยต้องบินหนีไปเกาหลี”

“ปกติเฮียก็รำคาญอยู่แล้วเปล่า อีกอย่าง...แคโอเมก้าก็ไม่ได้
จัดการยากสักหน่อย”

“เขายั่วจวนเฮียเปลวไปกัตคอค พันธะทำเฮียไม่กล้าจัดการ
ชั้นเด็ดขาด แต่ทำยังงี้ก็ไม่รัก เฮียเลยหนีไปเกาหลี ไม่งั้นทนพีโรโมน
ยั่วเยไม่ไหว”

“ข่าวลืออะไรนี่เชื่อได้แคไหนวะพี่ช้าง” ณนท์ขยับเข้าใกล้รุ่นพี่
นินทาเฮียสี่ที่ไรต้องเบียดตัวชิดกันแล้วกระซิบกระซาบ อันที่จริงเฮียสี่
ไม่ค่อยมีเรื่องให้พูดถึงหรอก ยิ่งเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ ลืมไปได้เลย วัน ๆ ทำ
แต่งงาน ไม่เห็นยุ่งกับใครที่ไหน กระทั่งอีกไม่กี่เดือนต้องแต่งงานยังไม่
สนใจว่าที่เจ้าสาวคนสวยเลย

“ไม่รู้วะ แต่กูว่าโอเมก้าที่ชื่อเบย์ก็สวยอยู่นะ” ช้างเหลือบมอง
รูปของเบย์บนแผ่นกระดาษ มันเป็นเพียงรูปหน้าตรงติดบัตรธรรมดา
แต่ว่าใบหน้าที่ยิ้มมึนนิต ๆ ในภาพดันสะกดสายตา “แต่คนอย่างเฮีย
จะเปลวกัตคอคใครได้เหรวะ”

“พีโรโมนจากโอเมก้าเปลี่ยนเสื้อเป็นแมวมานักต่อนัก”

“แต่เฮีย...”

“เฮียก็คน มีอารมณ์ทางเพศเป็นนะไอ้พี่ช้าง”

ณนท์ตัดบท ตาเหลือบมองรูปของโอเมก้าอย่างเบย์ เขาหลง
ความเห็นเหมือนรุ่นพี่ที่สนิทกัน ว่าเบย์จัดเป็นคนสวย...คนสวยที่ใคร
ชอด

เบย์ บุญญปัญญา ไม่ได้มีบ้านอยู่ที่หัวหิน เขาแค่เช่าบ้านไม้
หลังเล็ก ๆ อยู่ใกล้ ๆ ที่ทำงาน ค้างค่าเช่ามาสามปีนี่เป็นสามปีที่ยากที่สุด
และกำลังจะย้ายออกตอนสิ้นเดือนเพราะตงงานไม่มีเงินจ่าย

นิ้วมือเลื่อนลูกกลิ้งบนเมาส์ ตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่เปิด
ค้างหน้าต่างเว็บไซต์หางาน สมัครไปหลายที่แล้วนะ แต่ช่วงนี้สงสัย
เศรษฐกิจไม่ดี รวมถึงเป็นช่วงโลว์ซีซั่น เลยยังไม่มีที่ไหนเรียกเขาไป
สัมภาษณ์

หางานจนตาล้า เบย์ก็เอื้อมมือไปคว้าขวดน้ำอัดลมมาเปิดดื่ม
หลังเอนพิงซิดพนักงานเก้าอี้ตัวที่นั่ง มือเสยเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนไปด้านหลัง
หลัง สัมผัสรอยฟันที่ต้นคอ

จู่ ๆ มันก็ร้อนวูบขึ้นมา...อากาศไม่ได้ร้อนนี่ คนสร้างรอยไม่มี
ทางมาอยู่แถวนี้ ตายท่าไปแล้วมั้ง แล้ว...บอนดิงร้อนขึ้นมาได้ยังไง
หรือแค่เป็นไข้ หรือไม่ก็อาจจะแค่คิดไปเอง

เบย์หยุดคิด กระจกน้ำอัดลมเย็น ๆ เข้าไปอีกอีกใหญ่ ตั้งใจจะ
เลิกสนใจความร้อนที่ลวกผิวตรงต้นคอ ทว่ามันกลับร้อน ร้อนขึ้น
เรื่อย ๆ เมื่อถอดหน้าบ้านถูกกด

“ใครมาวะ เจ้าของบ้านมาทวงค่าเช่าอีกหรือเปล่าเนี่ย” โอเมก้า
ตัวบางลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวที่นั่ง ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วตัดสินใจ
ใจเดินออกไปหน้าบ้าน

ก็คุยกันแล้วว่าขอผ่อนถึงสิ้นเดือน มากดอดเรียกแบบนี้
อีกแล้ว ถ้าไม่เปิดให้ก็ดูเหมือนจะกดอยู่ทั้งคืน

ทันทีที่สวมรองเท้าแตะเสร็จ เดินออกมาถึงประตูไม้ที่ปิดสนิท
ดวงตากลมโตสีน้ำตาลก็เบิกกว้าง คล้ายพบสาเหตุที่ต้นคอร้อนผ่า

อาจเป็นเพราะประตูหน้าบ้านเขาถูกเปิดออกด้วยฝีมือพวก
อัลฟ่าหน้าตาน่ากลัว และใครบางคนที่ไม่ได้พบกันมานานยืนพิงรถ
สูบบุหรี่จนควันโขมง

ไม่มีทางที่จะจำไม่ได้ ตัวต้นเหตุของความร้อนที่ผิวคอ เจ้าของ

รอยพิน เจ้าของพันธะ

มาทำไมวะ...คงไม่ใช่มาตามง้อ

ถ้ามาจริง กูต้องเล่นตัวมัยเนี่ย

“...สี?”

เขาเรียวลีเกวจัดขยับไปข้างหน้าอย่างห้ามไม่อยู่ ไกล ๆ จะถึงตัวลูกน้องของอีกฝ่ายก็เข้ามาขวาง กลิ่นหอมฉุนจัดโชยขึ้นในอากาศเมื่อเบย์ขยับ แต่ไม่มีใครกล้าคิดเกินเลย เพราะต่างรู้ดีว่าไอเมก้าคนสวยมีเจ้าของแล้ว และเจ้าของก็แกร่งเกินกว่าที่พวกเขาจะต่อกร

ช่างกับถนนที่ขยับขนานเสียดลอบมองหน้ากัน ชาวลือที่คุยกันในรถคล้ายจะเป็นเรื่องจริงมากขึ้นทุกที

ไอเมก้าคนนี้อาจจะเป็นคนที่เสียดสีสร้างพันธะ

“ปู้อยากเจอมีง”

“?”

“หมอบอกว่าปู้จะอยู่ได้อีกไม่นาน คำขอจากคนใกล้ตาย กูไม่ทำตามคงใจร้ายไป” บุหรี่ในมือเสียดสีถูกโยนลงบนพื้น กลิ่นสารพิษฉุน ๆ ช่วยกลบกลิ่นหอมของตัวเบย์ไปได้มาก สี จาง สีหน้าไม่สบายอารมณ์ เขาพูดต่อเมื่ออีกฝ่ายจ้องตาไม่กะพริบ “ไปที่บ้านริมน้ำกัน”

“ปู้เป็นอะไร ที่ว่าจะอยู่ได้อีกไม่นาน”

“ไปถึงก็รู้เอง รีบขึ้นรถก่อนที่คนของกูจะใช้กำลัง”

“ไม่เจอกันตั้งนาน พูดดี ๆ ด้วยไม่ได้หรือไง” ไอเมก้าที่ตัวเล็กกว่าพูดเสียงหวาน

ถนนที่กับข้างกลิ่นน้ำลายลงคออีกใหญ่

คนอะไรยิ่งเห็นใกล้ ๆ ยิ่งสวย ถึงแม้จะดูเหมือนไม่ได้อาบน้ำมาทั้งวันก็เถอะ

เสียดสีไม่ได้ตอบประโยคตัดพ้อนั้น เปิดประตูรถเตรียมกลับ ส่วนไอเมก้ายืนล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก็เดินไปใกล้ซูเปอร์คาร์ มือจับที่เปิดประตูรถ

“ถ้าปู้ป่วย กูต้องไปเยี่ยมอยู่แล้ว มีงอย่าขับรถเร็ววะ”

“ใครจะให้มึงนั่งรถคันนี้” มือหนาตันหน้าผากได้รูปของคนที่กำลังจะเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง สีปรายหางตามองลูกน้องที่ไม่รู้จัก คุ่มกัน รังสีอันตรายจากอัลฟาแผ่ซ่านว่าไม่พอใจ เล่นเอาลูกน้องหนาวสั่นกันขึ้นมาเสียดี้อ ๆ

ข้างรีบตรงเข้าไปกระซอกเบย์ให้ออกห่างจากเจ้านาย รุนแรงพอให้ไอเมก้าเซจนเข้าปะทะออก

ใครบางคนถลิ่งต่าจ้องมองด้วยดวงตาวาวโรจน์

ทำไมเสียกุจ๋องกุกักอย่างนั้นวะ

“มีอะไรไม่พอใจหรือเปล่าเสีย”

“พามันขึ้นรถ อย่าช้า เสียเวลา”

พูดจบก็เปิดประตูรถเข้าไปนั่งด้วยท่าทางหัวเสีย เตรียมบึ้งด้วยความไม่เวเกินกฎหมายกำหนดอีกครั้ง แต่ว่าล้อรถยังไม่ทันได้ बदถนนและเครื่องยนต์ที่ตั้งอยู่ไม่อาจกลบเสียงวัตถุบางอย่างกระแทกเข้าที่กระจกหน้ารถได้ ใครบางคนขำกว้างป้าข้าวของมา

ไม่ใช่กระสุนปืน ไม่ใช่ของอันตราย ก็แค่รองเท้าแตะหนึ่งข้างที่ไอเมก้าคนหนึ่งปามาอย่างไม่กลัวเกรง

รองเท้าแตะข้างนั้นไม่ได้ทำให้เจ้าของรถเจ็บปวด ทว่าทำให้โกรธได้ค่อนข้างมาก เสียสี่สุดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ

จำไม่เห็นได้ว่าเบย์นี้สี่ยหยาบคายขนาดนี้

เมื่อก่อนออกจะน่ารัก...ซี้้ออัน

ไม่สิ แบบนั้นเรียกວ່ານิสัยน่ารำคาญต่างหาก

ลูกน้องของเฮียสี่มองมาที่รถเป็นตาเดียวกัน เห็นรองเท้าที่อยู่บนกระโปรงหน้ารถลั้งหลุน ๆ ก็กลั่นหายใจ

เจ้านายรักรถมาก ไอเมก้าคนนี้ชะตาขาดเสียแล้ว ประตูรถฝั่งคนขับเปิดออก แขนกลมกลึงนุ่มในมือข้างถึงได้ถูกกระซอกออกไปสี่เหวี่ยงเบย์ลงกระแทกกระโปรงหน้ารถ เสียงตึงตึงลั่นแต่ไม่มีใครกล้าห้ามปราม

ไอเมก้าบอบบางกระอัก แต่กลับจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำสนิท
แบบผู้ตาย

“เจ็บนะไอ้เหี้ย!”

เขาแสสร้งหยาบคาย

“ทำตัวดี ๆ มันจะตายมัย”

“ปล่อยกู อย่ามาจับ กูจะหักคอมึง”

เขาแสสร้งใจร้ายกับมันบ้าง

“ตัวเท่าเมียง” สียอมปล่อยมือจากคอเสื้อยืด ปิดมือที่ใช้สัมผัส
เนื้อตัวอีกฝ่ายกับกางเกงอย่างรังเกียจ

ไอเมก้าถลึงตา “รังเกียจกูหรือ งั้นไม่ไปแล้ว บอกปู้ด้วยว่ากู
เกลียดหลานปู่เข้ากระดูกดำ ตอนนีพาลเกลียดปู้ด้วย...สันดานสัตว์
เหี้ย เหี้ย เหี้ย...อะ!”

แสสร้งเกลียดชัง...อย่าให้ใครรู้ว่าใจอ่อนตั้งแต่เห็นหน้ามัน ไอ้
อัลฟาใจร้าย...ไอ้นิสัยไม่ดี

ทว่าท้ายประโยคยังพูดไม่ทันจบ สันมือหนาก็ฟาดฉับลงที่
ต้นคอ ไอเมก้าสลบทันที โดยมีวงแขนแกร่งของอัลฟาจับไว้ได้ทัน

ลูกน้องกำลังงุนงงว่าเกิดอะไรขึ้น เจ้านายก็ยกไอเมก้าขึ้นพาด
บ่า เดินไปหยิบรองเท้าที่เขวี้ยงใส่กระจกรถมาโยนเข้าไปในซูเปอร์คาร์
คันเก่ง จากนั้นก็ยึดเจ้าของรองเท้าตามเข้าไปด้วย

หลังลงความเห็นว่าพูดกันไปก็คงไม่รู้เรื่อง เฮียสี่จึงจัดการทำให้
เบย์หลับชะ

ลูกน้องยังงุนงงว่าเกิดอะไรขึ้นกัน ทุกอย่างมันไวไปหมด
ตอนด่ากัน...นี่ก๊วเฮียจะฆ่าไอเมก้าเสียแล้ว แต่เฮียไม่ฆ่า แค
พาดก้านคอฉับ หลับปั๊บก็อู่มขึ้นรถ

“จะรอพ่อมึงตัดริบบิ้นหรือ! กลับ! แล้วมึงไอ้ซ้าง กูบอกให้พา
ไปขึ้นรถ ไม่ได้ให้มึงจับเนื้อตัวใคร”

...แล้วเฮียแม่งก็ด่าไอ้ซ้างคนนี้ ปิดประตูรถหลังเบย์เข้าไปนั่ง

คอพับเรียบร้อยเสียงดังปัง เดินอ้อมไปนั่งฝั่งคนขับ แล้วก็ปล่อยให้คน
ทางนี้ยืนงง

“นนท์ ภูโดนเฮียดำเพราะภูจับ...คุณเบย์”

“ทำไมถึงเรียกว่าคุณ”

“หรือภูควรเรียกว่าซ้อ...”

“ขึ้นรถเหอะ พ่อพี่ยังตื่นผียอยู่ อย่าไปอะไรกับข่าวลือมากเลย
ซ้อซ้ออะไร ไร้สาระ” ถนนนท์ส่ายหน้า ลากแขนคนที่เพิ่งโดนดำขึ้นไป
นั่งในรถตู้ตามเดิม

ข้างดูเหม่อไปนิดหน่อย แต่พริบตาเดียวก็ตาวาว กวักมือเรียก
ถนนนท์เข้าใกล้

“อะไรของพี่อีก”

“ภูนี่บอกแล้วว่ามีข่าวลืออีกอย่างของเฮีย”

“อะไร”

“เฮียโดนโอมเมก้าหักอกเลยหนีไปเกาหลี”

“...”

“มึงว่าเรื่องไหนเป็นไปได้มากกว่ากัน ระหว่างเฮียรำคาญโอมเมก้า
ที่ตามติดกับโดนหักอก”

“ไปถามเฮียมัยละ ถ้าอยากรูขนาดนั้น”

“หาเรื่องให้ภูอายุสั้นอีกแล้ว” พอเห็นว่ารุ่นน้องไม่คุยด้วย ข้าง
ก็บ่นหน้าขริมมองทาง แล้วเป็นถนนนท์ที่พูดออกมา

“ไม่เคยเห็นใครดำเฮียแล้วหายใจต่อได้ คุณเบย์คนแรกเลยแฮะ”

มีความแปลกใจของสองหนุ่มอัดแน่นอยู่ในคันรถ ก่อนที่ทั้งข้าง
และถนนนท์จะได้พบความแปลกใจที่มากขึ้นไปอีก

คือรถตู้ที่พวกเขานั่งขับแข่งซูเปอร์คาร์ของเฮียสี...

จู่ๆ เฮียก็ขับรถช้า...เรื่องนี้มันซักจะแปลกเข้าไปทุกที

Chapter 2

แล้วมันใช้เรื่องที่ต้องนั่งถือลูกประคบประคบต้นคอตัวเอง
ในคฤหาสน์ริมน้ำหรือเปล่าล่ะ

เบย์ปรายหางตาไปมองคนที่ทุบต้นคอเขา อีกฝ่ายแค้นนั่งอ่าน
และเซ็นเอกสารในมือเท่านั้น ไม่ได้มีที่ท่าสนใจกันแม้แต่หน่อย

เขาต้องจำได้ดีอยู่แล้วว่าสีมันทำอะไรกับเขาเอาไว้บ้าง

เจ็บใจ ยิ่งดำไม่ทันจบก็ถูกทุบจนหลับ ตื่นอีกทีก็มานั่งอยู่ในห้อง
ผู้เดมาจาง

มีเพียงความบาดหมางยามมองอัลฟาที่ครั้งหนึ่งเคยมอบหัวใจ
ให้ บาดหมางชนิดที่แม้แต่คนอย่าง ฮั่น จาง ก็เกลี้ยกล่อมไม่ไหว

“จะรุนแรงทำไมไอ้สี่ ให้คนไปเชิญมาดี ๆ ไม่ได้หรือไง”

“ก็มันพูดไม่รู้เรื่อง”

“กุ๊ยยังไม่ได้พูดอะไรเลยเถอะ”

“หยาบคาย”

“ยังไง”

“รถถูกเป็นรอย จะดูบิลค่าซ่อมรถมั๊ย หรือจะจ่ายค่าซ่อมให้”

“เจ้ากับเรื่องที่ถูกคุกเค็ดก็แล้วกัน” พอพูดเรื่องรถเป็นรอย

ไอเมก้าหนึ่งเดียวในห้องก็เลิกจ้องอัลฟาอย่างสี่แบบเอาเป็นเอาตาย เขาหันกลับมาหาปู ทำสีหน้าประหลาดก่อนเริ่มต้นพูดคุย

“อะไร ทำไมป่วย ไหนปูบอกจะอยู่ไปร้อยปีไง”

“ก็โรคคนแก่มันรุมเร้า”

“ซาไม่ช่วยนะสิ เบย์บอกให้กินตั้มย៉ากุ้งก็ไม่เชื่อ”

“ถ้าจะทำตั้มย៉าจมน้ำตาลให้กินอีกก็ไม่ต้อง ปูกลัวไม่ได้แก่ตาย แต่ตายเพราะเบาหวานแทน” ผู้เฒ่าจางยกมือห้ามปราม ยังจำเหตุการณ์เมื่อหกปีก่อนได้ดี

ไอ้เด็กหน้าหวานมันอาสาทำอาหารให้ หลังเอ่ยชื่อหลานชาย คนสำคัญ มันบอกกินแล้วต้องยกสี่ให้แน่ ๆ ตั้มย៉าซามันนั้นหวานจนเบาหวานแทบขึ้น ผู้เฒ่าจางกินไปได้แค่สองคำก็สลัดก้นหน้าแดง

ส่วนที่เหลือเกือบจะให้คนเอาไปเททิ้ง...ทว่าหลานชายดันยกชดเสียเกลี้ยงซาม วันนั้นผู้เฒ่าจางบอกว่าคงไม่ต้องยกให้หรอก เพราะดูเหมือนหลานชายอย่างสี่จะอยากไปอยู่กับเจ้าเด็กไอเมก้าทั้งตัวทั้งใจ แต่บางทีก็ควรลดหวานหน่อย...ทั้งตั้มย៉า ทั้งการพลอดรัก

“หกปีแล้วสินะที่ไม่ได้เจอกัน ถ้ามี่มันไปแล้วแต่มันไม่ยอมตอบ ถ้ามี่แกดีกว่าเจ้าเบย์”

“อะไรครับปู ทำไมจู่ ๆ มีคำถามอะไรเอ่ย” พอเจอญาติผู้ใหญ่ที่เคยสนิทสนมด้วยช่วงหนึ่ง เบย์ก็ลืมความโกรธที่มีต่อคนตัวโตไปจนหมด เขาบิบนวดขาให้ผู้เฒ่าจางอย่างที่ชอบทำ เอาอกเอาใจเหมือนเมื่อหกปีก่อนไม่มีผิด

หลานชายตัวจริงเหลือบตาจากองงานขึ้นมอง พอเห็นปู่ยิ้มก็ก้มหน้าลงตามเดิม ทว่าโบหูเงี้ยวฟัง จับใจความว่าปู่กับเบย์พูดคุยเรื่องอะไร

ไม่ไกลเกินไปจนไม่ได้ยิน และดูเหมือนปู่ก็อยากจะทำให้เขาได้ยินด้วย

“ทำไมถึงเลิกกัน”

“...”

“กับเจ้าสินะ”

“ก็มันมีคน...” ...อื่น

เบี่ยยังไม่ทันพูดจบ คนที่นั่งนิ่งก็พูดแทรกขึ้นมา

“บอกไปแล้วไงปู่ ว่าไม่เคยคบกัน”

โอเม่ก้าชะงัก ไหล่ลู่ก่อนจะยัดขึ้นมา

ไม่เคยคบกัน...

พูดมาได้ยังงั้นวะ เบี่ยแม่ริมฝีปาก เอี้ยวตัวไปมอง สี งาม
ด้วยนัยน์ตาวาวโรจน์

ดำไปอีกคำรบ

“อ้อ ไม่เคยคบกัน เลยทำอะไรก็ได้สินะ”

“ทำอะไร”

“อย่ามาทำเป็นจำไม่ได้ นี่ปู่...หมอบอกว่าอยู่ได้อีกนานแค่นั้น”
เบี่ยยื่นหน้าใส่อัลฟาใจร้าย แล้วทำเป็นไม่สนใจ ก่อนหันกลับมาคุยกับ
ผู้เฒ่างามตามเดิม

ไม่อยากจะคุยกับไอ้สี่ให้เจ็บใจมากขึ้นหรอกนะ

คำพูดคำจาใจร้าย ตอนนี่ตอนไหนก็ใจร้ายทั้งนั้น ไม่ได้คบอะไร
กันวะ ไปเที่ยวด้วยกัน ดูหนังด้วยกัน กินข้าวด้วยกัน นอนกอดกัน
เซ็กซ์ริมหาด

ไม่ได้คบกัน พ่อมึง!

“อยู่ได้อีกเกือบปีมั้ง”

“ปู่มีคนดูแลยัง จ้างเบี่ยได้นะ กรอบอยู่ ตกลงาน”

“ได้ไปขนาดนั้นยังไม่พอใช้อีกเหรอ”

“ไม่พูดแทรกสักทีมันจะลงแดงเหรอ ไม่มีมารยาท”

ผู้เฒ่างามลอบสบตากับสีทลแล้วมองเบี่ยกับสี่ถกเถียงกัน เสียง
ของคนทั้งคู่มันซักจะดังขึ้นทุกที

“พอๆ อย่าเพิ่งทะเลาะกัน แล้วว่าอะไรนะเมื่อกี้ ตกลงานอยู่เหรอ”

“ครับ ตกลงมาได้เกือบเดือนแล้ว นี่กำลังหางานใหม่อยู่ เกือบจะได้อยู่แล้วจริงๆ แต่ไอ้สี่มันไปเหยียบหน้าบ้าน ลางชวยมาเยือน เบย์ถอดได้งานเลย”

“ฮี่...โง่เองมากกว่า”

“ถึงกูจะเรียนไม่เก่งเท่ามึง แต่กูทำงานเก่งนะ อย่างมาว่ากูโง่”

เมื่อเห็นว่าจะเริ่มตีกันอีกครั้ง ผู้เฒ่าจางก็ทำหน้าที่ห้ามทัพอีกหน

“จะคุยกับปู่หรือจะด่าไอ้สี่หลานปู่”

“ทำสองอย่างไปพร้อม ๆ กันได้นะ เบย์แยกประสาทได้”

“เอาน่า ๆ ไม่เจอกันตั้งหกปี จงเกลียดจงชังอะไรกันนักหนา แล้วทำงานอะไรมาบ้าง ดูแลคนแก่เป็นอะไรอะ”

“เบย์เป็นบาร์เทนเดอร์”

“มันชงเหล้า”

สี่กับเบย์ตอบขึ้นพร้อมกัน โอเมก้าที่ลากเก้าอี้มานั่งข้างเตียง ผู้เฒ่าจางจึงหันขวับไปมองคนที่ตอบพร้อม ๆ กันกับเขา

“ไอ้สี่มึงยังไม่เข้าเรื่อง”

“ปู่ดูเอาแล้วกัน ว่าใครมันหาเรื่องใครก่อน”

“ไอ้พวกนี้ ตีกันเก่งจริง ๆ สี่ แกดูแลพวกผับอยู่ไม่ใช่หรือไง เาเบย์มันไปทำงานด้วยสิ” ผู้เฒ่าจางเอ่ยปาก ธุรกิจร้านอาหารและผับบาร์เป็นหนึ่งในธุรกิจที่ ฮั่น จาง เคยทำมาก่อน เขายกให้หลานชายอย่างสี่ไปแล้วบางส่วน แต่เพราะมันไม่ได้เป็นแหล่งรายได้หลัก สี่เลยให้คนอื่นคอยดูแลแทนมาตลอด เขาดูแลพวกมันอะไรและฟังรายงานปัญหาเท่านั้น นาน ๆ ครั้งถึงจะเข้าไปดูแลด้วยตัวเอง

“ไม่ได้รับลูกค้ำกัก ๆ ถึงจะเอาใครไปทำงานก็ได้” เป็นการปฏิเสธอย่างไม่ไว้หน้า

“สี่...” ผู้เฒ่าจางส่ายหน้า อยากหากันมะยมมาหวดสักครึ่งโหล แม้ตลอดเวลาที่เลี้ยงดูกันมาจะไม่เคยตีสักครั้งก็ตาม

“กูไม่ได้กระจอกขนาดนั้น”

“เอาละเด็ก ๆ สงบศึกแล้วถือเป็นคำสั่งปู่ก็แล้วกัน”

“ให้มันลองขงเหล้าให้ผมดื่มดูก่อน ถ้าผ่านมาตรฐานค่อยว่ากัน
อีกที”

“เบย์ไม่อยากจะทำงานกับสี่ครับ เห็นแววเจ้านายใจร้ายมาแต่ไกล
ถ้าไม่อยากจะให้ดูแล เบย์เป็นคนสวนบ้านปู่ก็ได้นะ”

“ไป ๆ ไปทำงานกับเจ้าสี่เถอะ ที่นี่คนเยอะแยะ ไม่รับคนเพิ่ม
แล้ว”

“ปู่อ่าา”

“งานตรงนี้กูเสร็จพอดี ไม่ได้มีเวลารว่างมาก ลุก...ไปที่บาร์กัน
ได้แล้ว”

เสียดสีลุกขึ้นจากเบาะนุ่มของโซฟา รวบเอกสารมาไว้ในมือเพียง
ข้างเดียว เขาพยักพเอิดให้เบย์ลุกตาม แต่อีกฝ่ายแยกเขี้ยวแล้วหันไป
อ่านปู

สนิทกันอย่างกับอะไรดี ปู่ตอนแรกก็บอกว่าไม่ชอบ...แต่สุดท้าย
ก็เอ็นดูมัน

นำรำคาญ ทั้งปู่ทั้งไอ้เบย์เลย

“ไม่ไป จะทำสวนบ้านปู่”

“กระจอก”

“มึงว่าใครไอ้สี่”

“ว่ามึง”

“กูไม่ได้กระจอกสักหน่อย เออ คินนี่ซังเหล้าให้มึงแตก แต่ไม่
ทำงานกับมึง จะมาเป็นคนสวนบ้านปู่” เบย์ลุกขึ้นยืนหมุนตัวไปชี้หน้า
อัลฟาที่สูงกว่าอยู่เป็นคิบ

สี่ส่ายหน้า พยักพเอิดอีกครั้งให้เบย์ตามออกไปนอกประตู “ตาม
มา”

ประตูหนานักปิดลง โอเมก้าทำท่ากระพืดกระพืดเดินตาม
อย่างเสียไม่ได้ ในห้องเหลือแค่ลิลทกับผู้เฒ่าจางอย่างเคย ลูกน้องกับ

เจ้านายหันมามองหน้ากัน ผู้เป็นนายเอ่ยสั่งเมื่อเห็นชัดว่าสถานการณ์ระหว่างเด็กทั้งสองคนไม่สู้ดี

“ทล ไปสืบมาว่าเขาทะเลาะกันเรื่องอะไร”

“ครับคุณท่าน”

“ดูเหมือนมันจะเป็นเรื่องใหญ่กว่าที่ฉันคิด และฉันคิดว่าพ่อเจ้าสี่มีเอี่ยว”

แต่อย่างน้อยก็ยังได้เห็นความรัก...ยังได้เห็นว่าสายตาของคนทั้งคู่ไม่เปลี่ยนไป ถึงจะกัดกันทุกประโยคจนเวียนหัวก็เถอะ

“ทำยังไงก็ได้ให้มันสองคนไกล่ชืดกัน ถ่านไฟเก่าจะต้องลุกไหม้”

ลิตลพยักหน้ารับคำสั่ง จากนั้นจึงหายออกจากห้องไปบ้าง ผู้เฒ่าจางล้มตัวลงนอนบนเตียงและดับไฟ นิทรานี้เป็นสุข แม้ไม่ได้รับรู้ว่าหลานชายกับเด็กที่เ็นดูจะไกล่ชืดแบบแน่นอนก่อนที่ลิตลจะสร้างสถานการณ์เสียอีก

คฤหาสน์ริมน้ำกว้างขวาง แต่ไม่มีอุปกรณ์และวัตถุดิบ

สำหรับให้บาร์เทนเดอร์ชีวิตฝีมือ ร่างบอบบางในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น รองเท้าแตะจึงจำเป็นต้องเดินตามร่างสูงของอัลฟาไปยังรถที่จอดไว้ แล้วเดินทางไปบาร์ที่อยู่ใกล้ที่สุดอันเป็นหนึ่งในธุรกิจของตระกูลจาง

เขาสะบัดหน้าใส่เจ้าของซูเปอร์คาร์เมื่อเดินมาถึงลานจอดรถ ไม่เสียดขึ้นรถหรูให้ถูกผลัก เลี้ยงก้าวขึ้นรถตู้หรูหรามื่อนึกขึ้นได้ว่า ก่อนหน้านี้ถูกสั่งให้ไปนั่งรถคันอื่นที่ไม่ใช่รถของสี่

ตอนถูกทุบก็คงนั่งรถตู้มาเหมือนกัน...

“รถคันนี้ไม่ขับเร็วนะครับ ผมค่อนข้างซีดใจ” เบียร์บอกคนขับ แต่ซักว่าเฮียสี่ที่เดินมาสั่งไว้ล่วงหน้า เจ้านายกำชับกับข้างและถนนวนท์ว่า...

ให้คนขับขับรถที่อัตราความเร็วเก้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง
ห้ามปล่อยเบรย์ลงกลางทาง

ห้ามเบรกระชาก
ห้ามปาดหน้ารถคันอื่น
ขัดคำสั่ง...ตาย!

ช่างกับถนนที่พียกหน้ารับหึ่ง ๆ เมื่อเฮียสี่ขับรถนำไปก่อน
ถึงค่อยเดินขึ้นรถตู้บ้าง

บนรถที่มีโอเมก้าอวลด้วยกลิ่นหอมจาง ๆ แต่ไม่น่าสัมผัสสัก
หรรอก เพราะมีเจ้าของแล้ว อีกทั้งเจ้าของยังโหดเป็นบ้า

พูดภาษาชาวบ้านก็เรียกว่าผัวดู

“ผมช่าง” ช่างแนะนำตัว เสียงเขาสั้นนิด ๆ เมื่อต้องพูดคุยระยะ
ประชิดกับโอเมก้าที่สวยขนาดนี้

“ผมถนนหน” ถนนหนเองก็ไม่ต่าง เขาแนะนำตัว

เบย์พียกหน้าแล้วแนะนำตัวอย่างสุภาพ ไม่เหมือนน้ำเสียง
เกรี้ยวกราดที่ใช้พูดกับเฮียสี่ ทั้งยังมีรอยยิ้มน้อย ๆ ตามมาให้อีกด้วย

“เบย์ครับ”

“คุณเบย์ เอ่อ...ขอถามอะไรหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ครับ?”

“รอยที่คอ เฮียสี่เหรอก”

ช่างรีบหยิกเอวถนนหน ก่อนหน้านี้ที่เฮียสี่กับคุณเบย์เข้าไปใน
ห้องผู้เฒ่าจาง พวกเขาเอาแต่เถียงกันว่ารอยที่ต้นคอ เจ้านายของเขา
ใช้คนที่ทำเอาไว้หรือเปล่า

มันเสียมารยาทที่จะถาม แต่ดูเหมือนถนนหนจะอยากรู้จนทน
ไม่ไหวแล้วกระมังถึงได้เอ่ยถามออกไป

คนสวยโคตรฮอตที่พวกเขาแอบเรียกกันยกมือขึ้นลูบต้นคอ
สีหน้าเจื่อนลงนิดหน่อย

“อุบัติเหตุล่ะ”

“คะ...ครับ?”

“ฮึดกะทันหันแล้วสี่อยู่แถวนั้นพอดี เรื่องนี้ทำสี่มันยุ่งยากใจ

นำดูเลย”

ถนนที่กับข้างพยับหน้า สรุปลแล้วรอยที่ต้นคอของคุณเบย์ก็เป็น เพราะเฮียสี่จริง ๆ ลินะ แต่ดูเหมือนว่าเรื่องจริงจะต่างจากข่าวลือ พอสมควร

ไม่ได้ถูกยั่วยวนจนเพลอกัด และดูเหมือนจะไม่ได้ตามตื้อจนเฮีย รำคาญ

“นานมัยกว่าจะถึงร้าน” เมื่อไม่ยอมให้บรรยายภาคในรถเงียบ เกินไป เบย์จึงเป็นฝ่ายชวนคุย เขาถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ นุ่มนวล สุภาพ

ทั้งถนนที่และข้างลงความเห็นว่ไอเมก้าตรงหน้าพวกเขา นุ่มน่มและน่ารักสุด ๆ ผิดกับท่าทางก้าวร้าวที่แสดงกับเจ้านายอย่าง เฮียสี่ลิบลิบ

คุณเบย์เกลียดเฮียเธออะ

คำถามนี้ไม่กล้าถาม ไม่ใช่เพราะกลัวคุณเบย์อย่างที่กลัวเฮียสี่ แต่เกรงว่าคำถามจะไปจี้ใจดำคุณเบย์เข้ามากกว่า ไอเมก้าที่ถูก กัดเพราะอุบัติเหตุ ทั้งยังถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว คงผ่านช่วงเวลายาก ลำบากมาเยอะเลย

“ถ้าเหยียบ ๆ หน่อยประมาณสิบนาทีก็ถึงแล้วครับ แต่ว่าวันนี้ ต้องขับช้า”

“ขอโทษทีนะ พอดีเคยเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ตอนเด็กน่ะ พอ รถขับเร็ว ๆ จะกลัว”

“อ้อ”

มิน่าละ เฮียถึงกำชับนักหนาว่าห้ามขับรถเร็วโดยเด็ดขาด

“แล้ว...สี่มัน...คือ...เรื่องแต่งงาน”

“กับคุณหนูเปยอิงนะหรือครับ”

“เปยอิง? ไม่ใช่แม่ยก? ซ่างเถอะ คนหลายใจ แล้วนี่อายุเท่าไรหรื กันอะ” พุดคุยกันมาได้สักพัก เบย์ก็เริ่มรู้สึกสนิทกับซ่างและถนนที่

ขึ้นมา เขาคิดว่าลูกน้องคนสนิทของสี่ไม้เท้าพวกเลวร้าย ออกจะเงินอาย
ตอนคุยกับเขาด้วยซ้ำ

รอยยิ้มทรงเสน่ห์ยิ่งกว้างเมื่อสองคนนั้นแย่งกันตอบอายุของ
ตัวเอง

เด็กหนุ่มทั้งสองคนอายุน้อยกว่าเบย์ ทั้งคู่กำพร้าพ่อแม่และถูก
คนของตระกูลจางเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่เด็ก เบย์เองก็กำพร้าเหมือนกัน
ทั้งสามคนจึงสนิทกันอย่างรวดเร็ว

แต่ดูเหมือนการสนิทสนมกันจะทำให้อัลฟาตัวสูงไม่พอใจ
ท่าทางดูต้นจิ้งยิ่งดูดูต้นมากขึ้นไปอีก

“เฮียมาถึงนานหรือยัง”

“นาน น่ารำคาญ ซักซ้า” ทุกถ้อยคำต่อว่า แน่نونว่าเฮียสี่พูด
ใส่เบย์

โอเม่กำไ้รู้ว่าจะเกรงกลัวอัลฟา เอาแต่ลอยหน้าลอยตาอย่าง
ทำทนาย แม้ต้นคอจะร้อนวูบชวนให้ใจสั่นแทบตลอดเวลาก็ตาม

“มึงอยากแตกเหล่าที่กูขงเองนะสี่ เรื่องนี้กูไม่ผิด”

“สภาพอย่างกับขอทาน” เฮียสี่กวาดตามองโอเม่กำไ้อย่างเบย์
หัวจดเท้า ชุดที่สวมอยู่บ้านดูจะไม่เหมาะสมกับสถานที่ที่พวกเขา
อยู่สักเท่าไร บาร์หูใจกลางเมือง กระเป๋าไม่หนักจริงเข้าไม่ได้ เบย์ดู
แปลกแยก สภาพตอนนี้ทำเอาขัดเขินสายตาคนมอง

“อย่าเสือก...อ้อ”

มือที่ทั้งหนาทั้งแข็งไม่ต่างจากคีมเหล็กคว่ำคอกของเบย์แล้ว
เคลื่อนไปบีบปาก จับจ้องด้วยตาวาวโรจน์และคำด่าทอที่เจ้าตัวเฟิงพูด
ออกมา

“พูดจกกับกูให้มันดี ๆ หน่อย ไม่งั้นอย่าหาว่ากูไม่เตือน”

“ไม่จำเป็น”

“เบย์!”

แรงบีบเพิ่มขึ้นจนเบย์หน้ายู่ เฮียสี่ไม่มีท่าทีจะปล่อย เร็วแรงก็

มากจนการแกะออกทำได้ยากเย็น มือเล็ก ๆ จะไปทำอะไรได้ นอกจาก
ตบตีมือหนาขอให้คลายแรง

“เอ๋บ...อ๋อย!”

“พูดกับกูให้มันดี ๆ กูไม่ใช่เพื่อนเล่นมึง” ยังคงจ้องเข้าไปใน
ดวงตาที่เริ่มมีน้ำตาคลอ คล้าย ๆ อัลฟ่าจะค้นหาความหมายที่ดวงตา
คู่สวยคู่นั้นสะท้อนสีออกมา

มันทั้งตัดพ้อ ต่อว่า เกลียดขัง...ไม่รัก เปลี่ยนไปเยอะเลย

เฮียสี่เลยปล่อยมือจากแก้มนิ่ม สะบัดออกจนโอเมก้าตัวเล็ก
เซไปอีกทาง ความขมขื่นที่ตื่นจนถึงลำคอ เบย์ถ่มน้ำลายทิ้ง บีบนวด
แก้มที่ขึ้นรอยนิ้วมือ

เขาเจ็บ ไม่แน่ใจเลยว่าตอนนี้ที่ตัวหรือที่ใจเจ็บกว่ากัน

เจอหน้ากันแต่ไม่กี่ชั่วโมง ไอ้อัลฟ่าใจร้ายแบบสี่ทำร้ายเขา
มากี่ครั้งแล้วนะ

เบย์รู้ตัวว่าสู้ไม่ได้ รู้มาตั้งนานแล้ว...คือดิ่งไปอย่างนั้น ให้มัน
หงุดหงิดเล่น ๆ นั้นแหละ

เบย์ชวนเซเล็กน้อยก่อนกลับมายืนตัวตรง สี่เดินนำเข้าไปในบาร์
ก่อน ช้างพยักหน้าให้เบย์เดินตาม แอบถามเสียงเบาด้วยว่าเจ็บแก้ม
มากมัย

การ์ดที่ฝ้าหน้าประตูเกือบจะไม่ให้เบย์เข้าไปด้านใน คนพามา
ก็ไม่แจ้งอะไรการ์ดเลย ถ้าไม่เป็นเพราะช้างบอกว่าเขาเป็นคนของ
เฮียสี่ เห็นที่วันนี้คงไม่ได้เข้าไป

ตอนซงเหล้าได้ถูกกลั่นแกล้งอีกแน่...จบเรื่องนี้จะหนีไปให้พ้น
คนสวนอะไรก็ไม่ทำเม่งแล้ว!

บรรยากาศภายในค่อนข้างเจียบสงบ มีเพลงสากลสบาย ๆ เปิด
คลอ เบย์จึงหยุดต่อว่าอัลฟ่าในใจ ตื่นตาตื่นใจกับความหรูหรารอบตัว
ที่นี่เหมาะสำหรับนั่งดื่มชิลชิล คุยธุรกิจมากกว่ามาเต้นแร้งเต้นกา ไฟ
ในบาร์เป็นสีเหลืองนวลอบอุ่น ยามแสงไฟกระทบกับกระจกของ

แซนเดอเลียร์มันถึงได้ดูอ่อนหวานและอบอุ่นไม่ต่างจากแสงอาทิตย์ยามอัสดง

สี่ จาง นั่งลงที่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ เขาไล่บาร์เทนเดอร์ที่ประจำตำแหน่งออกไปอีกทาง เบย์รู้ดีว่าเขาต้องทำอะไร จึงเดินเข้าไปที่ด้านหลังเคาน์เตอร์ หยิบอุปกรณ์ที่ไม่คุ้นมือออกมา จับนู่นจับนี่เล่นให้คุ้นก่อนเอ่ยถามลูกค้าที่มีเพียงคนเดียวของค้ำคืนนี้

“รับอะไรดีครับคุณผู้ชาย”

“เสียงห้วนเกินไป ห่วย”

“รับอะไรดีครับคุณผู้ชาย หรืออยากให้ผมแนะนำ” เบย์แสวงสิมว่าคนที่นั่งอยู่เบื้องหน้าของเขาคือสี่ กล่อมตัวเองให้เข้าใจว่าอัลฟ่าใจร้ายคือลูกค้าเพียงคนหนึ่งเท่านั้น

ไม่ใช่คนที่เคยรัก

ไม่ใช่เจ้าของรอยฟันที่ทำให้พันธะเรียกร้องจนร้อนไปทั้งตัว

“แนะนำมา”

“คุณผู้ชายดูท่าจะชอบเหล้าดีกรีแรง ๆ ผมขอแนะนำเป็นดรายมาร์ตินี่ (Dry Martini)”

“อือ”

เบย์พยักหน้ารับ ถือเอาคำว่า ‘อือ’ เป็นการตอบตกลง เขาหมุนตัวเข้าหาชั้นวางขวดเหล้า ความแวววาวจากของเหลวใสยามกระทบไฟทำเอาตื่นเต้น

บาร์ของสี่มีเครื่องดื่มมากกว่าร้านเก่าที่เขาเคยทำเสียอีก เบย์กวาดตามองชั่วคราว จากนั้นก็หยิบเหล้ายีนรุ่นที่ดีและมีราคาแพงบนเคาน์เตอร์หนึ่งขวด เตรียมเวอร์มอนด์ มะกอกเสียบไม้ น้ำแข็ง แก้วสำหรับใส่เครื่องดื่ม เมื่อพร้อมสรรพก็ลงมือผสมเครื่องดื่มรสแรงด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

ทุกครั้งที่โคมแก้วยับตัวกลิ้งหอม ๆ จะโยยให้คู่ได้กลิ่น เฮียสี่รู้สึกราวกับเวลาหยุดหมุน เพลงสากลถูกเปลี่ยนเมื่อเริ่มดึกขึ้น ผู้คน

บางตา เพ็ญย์ลิสต์คล้ายซ้ำเติมคนอกหักให้ซ้ำใจตาย

“ได้แล้วครับ”

ในที่สุดแก้วเครื่องดื่มสีสวยก็ถูกดันมาตรงหน้า สียกมันขึ้นจับ
เพียงนิดแล้ววางลงตามเดิม เขาเอ่ยกับไอเมก้า

“ดื่มซะ”

“อะไร”

“จะเป็นบาร์เทนเดอร์ ภูซอดูหน่อยว่ามึงคองแข็งหรือเปล่า”

“เรื่องเยอะจริง ๆ เลย” ดราวยมาร์ตินีถูกยกขึ้นกระดกรวดเดียว
จนหมด เบียร์กระแทกแก้วที่เหลือเพียงมะกอกเสียบไม้ลงตรงหน้าสี่
ดวงตาวาววับทำทนาย

เขาเห็นรอยยิ้มมุมปากของอัลฟาใจร้าย ความทรงจำในอดีต
หวนคืนมา

สี่ยิ้มแบบนี้ที่ไร เขาได้เดือดร้อนทุกที

“มาดูซิว่าผสมคืออกเทลอะไรเป็นบ้าง”

เบียร์ถ็อกภูเหล็กมาตลอดว่าเขาจะไม่ดื่มเหล้าในเวลาดงาน เพราะ
ว่า...ถ้าซงเหล้าไปแล้วดื่มไปด้วยแบบนี้ มันจะเมาเอานะสิ

แห่งคนก้านยาวหล่นเมื่อบาร์เทนเดอร์เริ่มจับอะไรไม่อยู่ เครื่อง
ดื่มหลายต่อหลายแก้วถูกดื่มเพื่อให้อัลฟาอย่างสี่ทดสอบว่าเขาคองแข็ง
แค่ไหน

เบียร์หน้าแดงก่ำ ต้นคอร้อนจัดอย่างไม่อาจสะกดได้อีกต่อไป
กลิ่นหอมอบอวลเข้ายวนกลบกลิ่นแอลกอฮอล์จุ่น ๆ ไปได้จนมิดเม้น
มือขาวบางเท่าไว้ที่ขอบโต๊ะ หัวใจในอกข้างซ้ายเต้นกระหน่ำ
เมื่อเลื่อนมือไปวางทับมือหนาของอัลฟาใจร้าย

ไม่แน่ใจว่าคืออะไร

ความรัก...ความต้องการ ไม่รู้แล้ว

“เมาแล้วก็พอ ใจ”

“ดูถูกอีกแล้วนะ ไม่เจอตังนาน ใจร้ายเหมือนเดิม ไม่ดี ใจร้ายกว่า

เดิมอีก” เบย์ไม่รู้แล้วว่าตัวเองกำลังพูดอะไร เขาเมา สติรับรู้เหลือน้อยนิด มือเล็กที่วางค้ำโต๊ะข้างหนึ่งยกขึ้นมาวางบนชีกหน้าหล่อเหลา ตบเบา ๆ ไม่ได้ทำให้เจ็บ “ปากร้าย บีบปากให้ซ้ำเหมือนที่ทำกับกุสกีทีดีมะ ไหวมะ”

“มึงนั่นแหละไหวมั๊ย ถ้าไม่ไหวกูจะพาไปนอน”

“หวายยย เฮียสี่หล่อจัง ทำไมหล่อขึ้นขนาดนี้ได้ล่ะ” เบย์หดนิ้วเข้ามาทำหลังถูกสี่จับข้อมือเอาไว้จนแน่น

เขามองอัลฟาที่ลงความเห็นว่าร่าเริงอย่างร้ายกาจ แล้วก็นำหม่อมองโต๊ะ ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็สะอึกสะอื้นหมดสภาพ ที่เก็บกลิ่นมาตลอดหลายชั่วโมงถูกปลดปล่อย

“ทำไมต้องใจร้ายกับกูด้วย”

“...”

“รักเขามากหรือไงวะ โกลั๊ก พูดยกับกูดี ๆ ไม่มีคำมั่นจะตายหรือไง”

“เบย์...”

“แม่งเฮีย อยากเกลียดมึงฉิบหาย”

“แล้วนี่ไม่ได้เกลียดกูอยู่หรือไง”

ข้อมือเล็ก ๆ ยังคงถูกกำไว้ โอเมก้าเามาถามก็สายหน้าเงยขึ้นมาสบกับสายตาดู ๆ ที่คุ้นเคยอย่างหวานซึ่ง คนถูกจ้องใจขึ้น

แท้จริงแล้วมันยังอยู่ สายตารักใคร่แบบที่เขาชอบพอและพึงพอใจ

“อยากเกลียดแต่ไม่ได้เกลียด มึงสิโง่ โง่ โง่ ควาย”

“บอกให้พูดกับกูดี ๆ”

“ไม่ให้บีบปากแล้วนะ กูเจ็บ”

“...”

“ปากมึงก็ร้ายเหมือนกันแหละสี่” คอเสื้อเซ็ดเนื้อดีถูกกระชากริมฝีปากสี่ระเรื่อประทับบนกليبปากหยัก ตะเพียงผิวเฝินแล้วผละ

ห่างอย่างที่ชอบทำ ปลายจมูกอ้อยอิงยามสัมผัส คลอเคลียจนได้กลิ่น
เหล่าหลายชนิดปะปนในลมหายใจ

หอม... หมายถึงกลิ่นตัวของเบย์

ทำให้คลุ้มคลั่ง ซึ่งหมายถึงฟีโรโมนของโอเมก้าที่อวลได้จมูก

ฉุนขึ้น... ฉุนขึ้นเมื่อสี่เปลี่ยนการจวบแบบเด็ก ๆ มาจวบกันอย่าง
ล้าลึก เขาใช้ปากขบเม้มริมฝีปาก ใช้ลิ้นดูดติงเกี่ยวต่อนปลายลิ้นของ
เบย์

หวาน หอม

“สี่ พอแล้ว ภูเขาใจไม่ทัน”

“มึงเริ่ม...”

“พอแล้วนะ”

“อ้อ” ขานรับ ทว่าไม่เคยหยุดอย่างที่ถูกละเลยปากห้ามได้สักครั้ง
มือร้อนร้งตันคอที่มีรอยกัดเข้าหา บดคลึงกลีบปากบางรุนแรงจนได้
รสเลือด

โอเมก้าตัวสั้น ถูกควบคุมด้วยโอดตันจากอัลฟาที่แข็งแกร่งกว่า
เบย์ถูกกระตุ้นจนตื่นตัว ท้องน้อยกระตุกตอดเด่นเป็นจิ้งหะ
ช่องทางด้านหลังเริ่มฉ่ำและไปด้วยเมือกหนืดขึ้น เขาปวดหน่วงที่กลาง
กาย สมองกริดร้องว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดี

อยากร่วมรัก เบย์จวบตอบเสียดสี มือไม่พายไปทั่ว

กลิ่นฟีโรโมนยิ่งรุนแรง อัลฟาย่อมรู้ว่าตอนนี้โอเมก้าต้องการ
สิ่งใด สี่ลุกขึ้น ถอนริมฝีปากจากปากบวมซ้ำ จากนั้นก็จูดให้โอเมก้าที่
ตัวเล็กกว่าเดินตาม

ลูกน้องที่เห็นเหตุการณ์ลั้งเล ก่อนจะตามออกมาติด ๆ และเมื่อ
เสียดสีด้านข้างของโอเมก้าเข้าไปในรถตู้คนที่เบย์นั่งมาได้เรียบร้อย
ก็หันมาสั่งเสียดซึม

“อย่าให้ใครเข้าใกล้ ภูเขาคุณเวลาเอากัน ถ้ายังไม่อยากตาย
อย่ามาใกล้” อัลฟายัดตัวเองตามเข้าไปในรถ เลื่อนประตูปิดเสียงดัง

ช่างพยักหน้ารับ มองรถตู้คันนั้นโยกสั่น แล้วถึงสั่งให้ลูกน้อง
 คนอื่น ๆ หันหลังห้ามมอง คุ่มกันรถไว้ห่าง ๆ เท่านั้น
 เขารู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นในรถคันนั้น เขียแมงประกาศกร้าว ดู
 เหมือนว่า...ที่เคยเรียกคุณเบย์ว่าซ้อเบย์จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

“ที่นี่ที่ไหน”

“ในรถ”

“จะทำกันในรถเหรอ”

“ไม่ได้?”

“เปล่า...”

“มึงเมามากแล้วเบย์ เมมาแล้วยั่วตลอด”

“มึงก็ตั้งใจอมมกทุกครั้งแหละสิ” หัวเราะเสียงนุ่มออกมา
 เล็กน้อย เบย์คล้ายย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่เขาเรียกตัวเองว่าเป็น
 ไอเมก้าประเภทคลั่งรัก

ตอนนั้นสี่จะขออะไร ทำอะไร ไม่มีสิ่งไหนที่เขาไม่สนองให้อัลฟา
 ที่ตัวโตกว่า

กว่าจะรู้ว่าโง่งมก็สายเกินไป

“ไม่ไปไม่ได้เหรอ...ไม่ไปกับเขาไม่ได้เหรอ”

“ไปไหน”

“ไปกับคนอื่น” เขาร้องขออย่างไร้สติ ซึ่งเป็นวินาทีเดียวกันกับ
 ที่ถูกดันให้นอนราบ

สี่รีบเบาะให้เอนจนสุด แล้วป็นไปคร่อมทับคนตัวหอมมกุ่น
 คล้าย ๆ จะถอยกลับไม่ได้แล้ว

เขาบดจุบไปบนริมฝีปากของคนที่ไม่รู้เรื่อง เนื้อตัวเสียดสี
 จนร้อนระอุ

รถสตาร์ทไว้ เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำจากการเปิดทิ้งเพราะ
 ก่อนหน้านี้มีคนขับรถนั่งอยู่ แต่หลังเขียสี่ปิดประตู คนขับก็ละทิ้งรถไป

อยู่ร่วมกับลูกน้องคนอื่น ๆ ของเฮีย

ไม่มีใครเห็นฉากอดอ่อนคลอเคลียที่เกิดขึ้นในรถ มือไม่ใหญ่โตสอดเข้าไปใต้เสื้อยึดตัวบางลุบไล้ผิวเนียนนุ่ม บีบขี้ตู่มโตจนเสียงครางเสียวซ่านดังระงม

ไม่นานนักหрокโโเมก้าตัวขาวปนแดงกำก็เปลือยเปล่า เสื้อตัวกางเกงตัว ขึ้นในอีกหนึ่งตัวถอดง่ายจะตาย ไม่ได้ดูแย่อย่างที่ต่อว่าไปด้วย

“สี่ เข้าใจที่พูดมั๊ย”

“อะไร”

“อย่าไปกับคนอื่น”

“อ้อ รู้แล้ว เข้าใจแล้ว”

“มึง...รักกูมั๊ย” เบย์ถามในสิ่งที่ค้างคา เขาชอบถามคำถามนี้กับสี่ ถึงนั้นจะนานมาแล้วก็เถอะ

ความเงิบเป็นคำตอบ

“ตอบตอนนี้มึงก็จำไม่ได้”

“สี่...”

“แล้วมึงรักกูมั๊ยเบย์”

“อ้อ...รัก”

“แล้วทำไมไปจากกู กูให้ได้มากกว่าที่พ่อให้ ทำไมไม่งี้ ทำไมไม่เชื่อใจกู”

ดูเหมือนคนถูกถามจะไม่เข้าใจคำถาม ในแสงสลัววางเบย์ส่ายหน้าไปมาเป็นเชิงบอกว่าไม่เข้าใจ เขาถูกกระตุ้นในพื้นที่คับแคบ แต่กลับรู้สึกมากจนห้ามตัวเองไม่อยู่

ถูกจูบรุนแรงอีกแล้ว ทำไมวันนี้สี่จูบแรงจังก็ไม่รู้...ทำเหมือนไม่เจอกันนาน ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานเขายังไปเจ๊าะแจ๊ะขอนอนที่บ้านสี่อยู่เลย

เมื่อวานนี้ก็บ่นว่ารำคาญ แต่พอทำก็ไม่เห็นจะเคยหยุด ปราณเปรอ เอาใจ ตักตวง

ชอบจูบปากแรงๆ ชอบกั๊ดหัวนม ขบซ้าที่ต้นคออย่างที่ทำเม่ง
เหมือนหวงกันจะตาย...เมื่อไหร่จะบอกว่ารักสักทีก็ไม่รู้

“สี่...เสียว เอาเข้าเลยได้มั๊ย”

“กูไม่มีถุงยาง”

“กูกินยาคุม”

“กินกันท้องกับใคร”

“ก็มึงไง...อย่าทำเออะนะ เดี่ยวพุงนี้ถูกลงไปเรียนไม่ไหว”

“เบย์...ตอนนี้เราไม่ได้อายุสิบเจ็ดแล้ว” อัลฟาที่เหงื่อชุ่มโชก
ชะงักไปนิดหน่อย เพิ่งเข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงยอมง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่ดี
ใส่มาทั้งวัน ดูเหมือนว่าอาการเมาก็ทำให้โอเมก้าที่อายุยี่สิบสามปี
คิดว่าตัวเองกลับไปอายุสิบเจ็ดอีกครั้ง เบย์ตอบสนองสัมผัสของเขา
เหมือนในวันวาน กลิ่นหวานของโอเมก้าทำเขาต่อต้านไม่ได้เลย

อยากสัมผัสให้ลึกซึ่งยิ่งกว่านี้ แนบชิดยิ่งกว่านี้

“ไม่ไหวแล้วสี่ ขอร้องอย่าแก้ง เข้ามาที”

“...”

“ขอร้องคนดี ให้กูนะ”

“เม่งเอ๊ย” ถูกเสียงอ้อน ๆ กระซิบซัดไปหู ความอดทนอดกลั้น
และสติยังคิดก็ขาดฝั่ง เฮียสี่ปลดเข็มขัด เลื่อนชิปกางเกงลง จากนั้นก็
จับเอาที่อ่อนร้อนแข็งขึ้นออกมาถูไถที่ช่องทางของอีกฝ่าย สอดแห่
หมิ่นเหม่

โอเมก้าร้องขอในคอราวกับใกล้จะขาดใจ น้ำหล่อลื่นหลังจน
ช่องทางชุ่มฉ่ำ

อย่างกับกำลังฮีดอยู่แน่ะ

“มึงมันใจร้าย...ชอบแก้งกู”

“เบย์”

“ขอร้องสี่ เข้ามาลึก ๆ นะ กูไม่ไหวแล้ว อยากถูกเอาใจจะขาด”
สวบ!

ความแข็งขันสอดกระแทกที่เดียวจนมิดลำเมื่ออัลฟาไม่อาจอดทน หน้าท้องกระทบหน้าท้อง เอบางพอดิบพอดีมือของเบียร์อนสูง ความเสียวชานจากการถูกเติมเต็มทำเอาน้ำตาไหล แพขนตาอนยาวขึ้นเหี่ยว สองแขนโอบล้อมลำคอแกร่ง ยึดไว้ไม่ให้สั่นคลอนมากจนเกินไป

“แรง ๆ ลึก ๆ เลยสี่ เสียวเหมือนจะตายเลย”

“ยกสะโพกอีกหน่อย”

“อ้อ อะ...อา ภูแน่นมัย ชอบข้างในภูหรือเปล่า”

“อย่าขี้ขลาดให้มาก ถ้าภูคลั่ง คุณตัวเองไม่อยู่ คนเดือดร้อนคือมึง”

“ภูเคยกลัวหรือ อี...อา...ตะ...ตรงนั้น” ถูกกระแทกเข้าหาจนตาลอย เบียร์จิกเล็บลากไปตามแผ่นหลังแกร่งของสี่ เลื้อยที่อีกฝ่ายสวมข้างเกะกะ เขาจัดการถอดมันแล้วกัดไปตามมัดกล้ามเนื้อสมบุรณ์แบบหล่ออย่างร้ายกาจไม่เกินจริง มิหน้าซำยังใจร้ายทารุณจนเขาเกือบตายทั้งเป็น

ตายจากบทรักที่ตักตวงไปเท่าไรก็ดูเหมือนสี่จะไม่อึด

โอเมก้าพวาลัน ขับส่งของเหลวกลืนคาวไปหลายต่อหลายครั้ง

ไม่มีช่วงเวลาอัลฟายอมให้พักเหนื่อย มิหน้าซำยังถูกจับพลิกเปลี่ยนท่าทางให้เป็นไปในแบบที่สี่ต้องการ

ตาลอย ๆ จ้องสีหน้าเคร่งเครียดของคนร่างหนาที่ควบเขียนเข้าหา ขมิบรัดแก่นกายของอีกฝ่ายเป็นจังหวะ ก่อนพบว่ามันขยายขนาดจนคับแน่นไปทั้งปากทางที่ไวต่อความรู้สึก

“ภูจะถึงอีกแล้วสี่”

“อ้อ ภูช่วย”

“ชอบตอนมึงจินตนาการเข้ามา...แต่ก็ใส่ภูแรง ๆ เลยนะ”

คำพูดลามกที่หลุดจากริมฝีปากสี่เรือทำเอาทนต์ไม่ไหว เสียดสีกัดริมฝีปากล่างไว้ เกร็งทั้งร่างเพื่อจินตนาการพุ่งเข้าสู่ช่องทางของโอเมก้า การหลังเกิดขึ้นอย่างยาวนาน ระหว่งนั้นปากหยักก็พรมจูบไปทั่วแก้ม

นวนล

หนเดียวไม่เคยพอ น้ำรักหนแรกหมดล่ำท่าอ คนที่รู้ว่าเขายังไม่
อืมก็พลิกตัวขึ้นมาอยู่ด้านบน

“เก่ง...” สีเอ๋อชม

“ชอบที่เก่งก็รักกุสัทธิสิ”

“กว่ามึงเก่งได้กว่านี้นะเบย์”

แห่เล่นไปอย่างนั้น เท่านั้นทำให้เขาคลังจะแยกอยู่แล้ว

“มึงกระเพาะครากเหรอสิ...”

“กับมึงก็ใช่”

มือเล็กวางที่หน้าท้องแกร่ง ช่องทางอ่อนนุ่มขยับครอบกลืน
ความแข็งขึ้นลงมา ยกขย่มเป็นจังหวะ ส่วนร้อนอบยาวเดี่ยวผลุบ
เดี่ยวหาย คินนั้นสัณนิ์น้ำรักเข้าไปในตัวเบย์หลายต่อหลายครั้ง และเขา
ไม่รู้เลยว่า ที่เคยบาดหมางแตกหักจะถูกเชื่อมประสานด้วยสิ่งมีชีวิตที่
เกิดขึ้นในท้องของเบย์